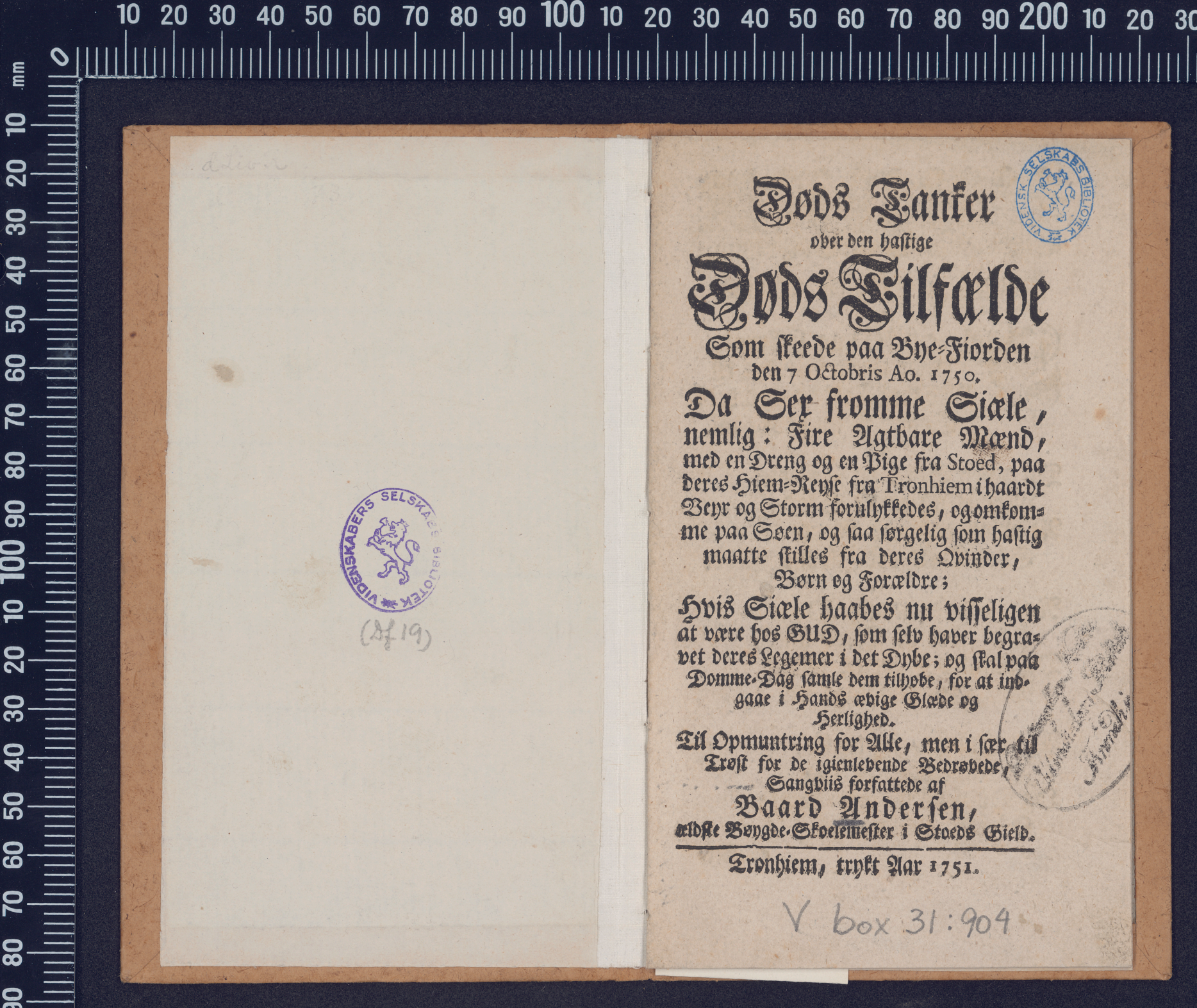

Andersen, Board.
Døds Tanker
over den høstige
Døds Tilfælde
Som skeede paa Bye-
Fjorden 7. Oct. 1750.
T. Niemi 1751.

V box 31:904

Alton

(A 19)

Døds Tanter

over den hastige

Døds Silfælde

Som skeede paa Bue-Fiorden
den 7 Octobris Ao. 1750.

Da Ser fromme Siæle,
nemlig: Fire Aagtbare Mænd,
med en Dreng og en Pige fra Stoed, paa
deres Hiem-Reyse fra Tronhiem i haardt
Veyr og Storm forulykkedes, og omkom-
me paa Soen, og saa sørgelig som hastig
maatte stilles fra deres Qvinder,
Born og Forældre;

Hvis Siæle haabes nu visseligen
at være hos Gud, som selv haver begravet
deres Legemer i det Dybe; og skal paa
Domme-Dag samle dem tilhobe, for at ind-
gaae i Hænds ævige Glæde og
Herlighed.

Til Opmuntring for Alle, men i sær til
Trost for de igienlevende Bedrøbede,
Sangbiiis forfattede af
Baard Andersen,
ældste Bøygde-Skoelimester i Stoeds Siæb.

Tronhiem, trykt Aar 1751.

V box 31:904

Melodie: O! Jesu! for din Piine.

1.
Sstore GUD og Hærrer!
Hvor ilde gaaer det til
Med dine Folk? desværre!
Som Du nu prøve vil.

2.
Du giver Sorg og Smerte
Med et og andet Stød,
At prøve enhver's Hierte
Som Guld ved Ildens Blod.

3.
Naar Blæde mange Dage
Har gjort os Tiden mild,
Du da med Sorrigs Plage
Vor Troe randsage vil.

4.
At vi skal see, og tænke,
Forandringer er' til,
Og Dødsens Snare-Lænke
Os sidst besnære vil.

5. Der

5.
Derpaa Beviiis vi skuer
I vores Næste-Mand,
At Døden enhver truer
Saavel paa Vand som Land.

6.
Saavel den Troe og Fromme,
Som den Ugudelig,
Maa Døden see at komme
Saa pludselig til sig.

7.
Skiont det ey hannem skader,
Som har sin Lampe tændt,
Hand gaaer til GUD sin Fader,
Naar Livet det er endt.

8.
Vi seer det i vor Næste,
Som rykkes hastig bort,
Naar det er paa det beste,
Maa hand med Døden fort.

9.
Ser fromme Siæle komme
I Havets store Rod!
Naar deres Tiid er omme,
Maa de til deres Død.

10. Ubi

10.
Udi October-Dage,
Den syvende i Tall,
Maa de saa bittert smage
Den beedste Dodsens Skaal.

11.
Skiont De retmessig vare
Paa deres lovlig Ben,
Saa maatte De dog fare
Fra Verden med en Fen.

12.
Da De fra Byen reyste,
En Flage slog dem om,
Som udaf Nord-Best blæste,
Dg gjorde Vaaden tom.

13.
De Livet maatte ende
Paa Soens fæle Bund;
Men Volgen monne sende
Det Drag til Stordals Grund.

14.
O Jammer! Bæ! og Klage!
Det Folk saa druknet hen,
Dg kom ey meer tilbage
Til deres Slægt og Ben.

15. Gud

15.
GUD Enfer, Slægt bedrover
Med Mænders, Benners Død;
Men Lyve Godset rober,
Saa de slet intet nød.

16.
O Bøld i disse Dage!
Ach! GUD forbarme sig!
De Frommes Partie tage
Imod de Ondes Svig!

17.
Hver Enke nu maa sukke
Med deres Børn smaa:
Ach! vores Forsvar lukke
Dhen paa Volgen blaa!

18.
Det dennem haardt maa krænte,
Dg gremme hiertelig,
Det Land enhver vel tænke
Dg finde selv hos sig.

19.
GUD trøste dem, som savne
Sin' Egne i stor Sorg!
GUD dennem selv omfavne,
Dg være deres Borg!

20. Vel

20.
Bedrøved' Børn og Enker!
Mistøste Jer en saa!
Men Eders GUD betænk,
Som I skal haabe paa.

21.
Hand er jo Enkers Dommer,
Faderløses Forsvar;
Dem, som til Hannem kommer,
Hand naadig sig antaer.

22.
GUD haver Eder prøvet,
Kandsaget Eders Troe,
Om I har Eder øvet,
I Haab at være froe.

23.
Det Eders Trost kand være,
At Eders Slægt og Ven,
Ere nu i stor Ære
Hos GUD i Himmelen.

24.
Til Dommen skal de vækkes,
Dg gladelig fremgaae!
De skal en meere svækkes,
Men ævig Ære faae!

25. Der

25.
Der skal I Dennem møde,
Dg siunge Engle-Sang,
Naar vi opstaae fra Døde,
Dg gaaer all Himlens Gang.

26.
Det er Trost for de Fromme,
Som leve gudelig,
At de skal sammenkomme
Hos GUD i Himmerig.

27.
Det derfor os skal minde,
At tænke paa vor Død,
At vi kand Himlen finde
Efter vor sidste Nød.

28.
Best er da, vi betænke
Bort eget Dødeligt,
Dg en GUDS Lov forkrænke,
GUD hielp os til den Pligt!

29.
GUD vor' Timer og Dage
Lær os at tælle saa,
At vi kand Wiisdom tage,
Fra Synden at udgaae.

30. At